

פרשת כי תשא

ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה וגו' קול ענות אנכי שומע (לב יח),

וברש"י אין קול הזה נראה קול עניית גבורים הצועקים נצחון ולא קול חלשים הצועקים וי ניסה, אלא קול חירופין וכו'.

מעיון במקרא נראה, שאמר משה רבינו ע"ה שאין כלל קול כזה שהוא ענות גבורה וכו', וקשה דהרי היה לו לומר רק שאינו שומע קול ענות הגבורה כפי שסיים הכתוב.

וביותר מצינו ברמב"ן שהביא ד' המדרש (קהלת ט, יא) שאמר לו משה ליהושע מי שעתיד לנהוג שררה על ישראל אינו מבחין בין קול לקול, והוא צ"ב דמשום שלא ידע איזה קול זה וסבר דקול נצחון בקרב הוא, כבר אינו ראוי להנהיג את ישראל.

ואשר נראה, דמצינו שבמתן תורה נעשו ישראל בני חורין ממלאך המות ומשעבוד מלכויות, וכפי שדרשו חז"ל על המקרא "חרות על הלוחות", אל תקרי חרות אלא חרות, שנעשו בני חורין על ידי מתן תורה, וכפי שמצינו בגמ' עירובין (נד, א) אלמלא לא נשתברו לוחות הראשונות וכו', אין כל אומה ולשון שולטת בהן שנאמר חרות על הלוחות, ולא קבלו ישראל את התורה אלא כדי שלא ישלוט בהן מלאך המות.

ומעתה י"ל, דזהו שאמר משה ליהושע, דלא שייך כלל מציאות קול הצועקים בישראל וי ניסה, דזה לא יתכן אחר שנעשו בני חורין כבר, וזהו שטען ליהושע, שהיה לך לדעת שאחר מתן תורה כבר לא שייך בישראל מלחמות, שהרי אין כל אומה שולטת בהן, ואם כדברך שקול מלחמה הוא בהכרח שסרו ישראל מדרך ה', ונמצא דלא היה כוונתו לומר שאינו ראוי להנהיג את ישראל, אלא אדרבה דבהיותו המנהיג עליו לדעת שאחר מ"ת לא שייך קול מלחמה, וכדנתבאר.

מקור: רבי אביגדור נבנצל שליט